

AZIATISCHE OOGST

EEN AUTOBIOGRAFIE

PAUL HATTAWAY

Aziatische Oogst

Een autobiografie

Paul Hattaway

© 2026 Scholten Uitgeverij B.V.

www.scholtenuitgeverij.nl

info@scholtenuitgeverij.nl

Omslag: Marcin & Milou

Binnenwerk: Piet Versteeg

Eerste druk, september 2026

ISBN: 9789083733142

NUR: 402/707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Daarnaast mag geen enkel deel van deze uitgave worden gebruikt voor het trainen of ontwikkelen van systemen voor kunstmatige intelligentie zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan de vele Aziatische christenen die ik heb mogen
dienen. Bedankt dat u de weg van het Kruis bent gegaan en
bereid was uw leven te riskeren, zodat mensen over
Jezus Christus konden horen. Hoewel velen al bijzondere dingen
hebben ervaren, doordat de Geest van God miljoenen in Zijn
Koninkrijk trok, moet het beste nog komen!
Wat het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, wat in
geen mensenhart is opgekomen, dat heeft God bestemd voor wie
Hem liefheeft.'*

INHOUD

VOORWOORD	7
INLEIDING	9
DE MAN MET EEN HALF BREIN	11
EEN VERSPILLING VAN ZUURSTOF	17
AAN GODS HAAK	25
ALLES WORDT NIEUW	33
MIJN NIEUWE VADER	39
KRACHT VAN BOVEN	47
EEN HEILIGE NACHT	55
HET AVONTUUR BEGINT	63
EEN EZEL VOOR JEZUS	69
MANNA UIT DE HEMEL	79
OMLEIDING	85
KIKKERSIJSJES	93
HET VERANDEREN VAN SPOOR	101
TERUGKEER NAAR DE STRIJD	109
EEN AANVAL OP DE ZINTUIGEN	112
EEN HEMELS GEZICHT	123
DE VERZOEKING	131
FUNDERINGSSTENEN	141
INHEEMS WORDEN	149
JOY	157
INTIMIDATIE	163
AMERIKA	171
EEN HERLEEFDE LIEFDE	179
WORSTELEND NAAR HET ALTAAR	189
DE HEL BREEKT LOS	197
STREPEN IN HET ZAND	203

VAST IN EEN SPINNENWEB	209
DE WAARHEID KOMT UIT	217
‘VERBERG JE’	221
OPERATIE CHINA	231
EEN NIEUW MILLENNIUM	241
DE HEMELSE MAN	247
DE OPEN BRIEF	253
EEN GLORIEUZE WARBOEL	261
KERK OP EEN PODIUM	273
GODS BESTE ZENDELING	281
HET MAAIEN VAN DE OOGST	289
STUKJES VAN DE REIS	299
MIJN GEHEIME WAPEN	307
HOBBELS IN DE WEG	315
PLANNEN OM OPNIEUW TE BEGINNEN	323

VOORWOORD

Een geliefde christelijke spreker zei eens dat de Heer ons verantwoordelijk houdt als Zijn majesteit, genade en macht niet in en door ons zichtbaar worden.

In de loop der jaren ben ik gaan beseffen dat onze wonderlijke God, de Schepper van hemel en aarde, Paul Hattaway in zijn genade heeft uitgekozen als een kostbaar vat van Zijn majesteit, genade en macht.

Ik ontmoette Paul twintig jaar geleden, toen ik zijn huis in Azië bezocht. Vanaf het begin zag ik liefde, integriteit, nederigheid, gebrokenheid, begaafdheid en bovenal de oprechte, kinderlijke vastberadenheid om alleen Gods wil in zijn leven te volgen - precies de eigenschappen die iemand nodig heeft als pleitbezorger in het werk van de Heer.

Paul is inderdaad een vat van genade, eenvoudig gesmeed. Dat is alleen mogelijk als een hart doordrongen is van Gods liefde.

De weg die God voor Paul en zijn familie heeft bepaald, is niet eenvoudig geweest. Toch hebben zij Gods majesteit laten zien door vaak nederig de juiste weg te kiezen, juist wanneer hun vlees en natuurlijke intuïtie het tegenovergestelde uitschreeuwden.

God heeft Paul en zijn dierbare vrouw Joy uitgekozen om de kracht van Zijn macht te tonen en om de wereldwijde zending te beïnvloeden. Daardoor zijn veel invloedrijke en hoog aangeschreven leiders in de bediening naar hen toe gekomen, op zoek naar antwoorden over hun eigen bruikbaarheid in het Koninkrijk.

De vijand heeft nooit stilgezeten in zijn pogingen om Gods plan te dwarsbomen en Paul en Joy van hun door God bepaalde koers af te brengen, maar zij hebben trouw vele stormen doorstaan. De vrucht van hun bediening is enorm gegroeid door hun volharding en vertrouwen in de Heer.

AZIATISCHE OOGST

Ik bid dat dit boek God veel eer zal geven en een grote bemoediging voor Zijn volk zal zijn. In deze tijd, waarin velen zich ontmoedigd en cynisch voelen, mag dit getuigenis bijdragen aan Zijn eer.

Bo Barredo, medeoprichter, Advancing Native Missions

INLEIDING

Een paar jaar geleden werd ik gevraagd om mijn getuigenis te delen in een huiselijke gezelschapsvergadering. Zo'n veertig christenen zaten dicht op elkaar in een grote huiskamer, en velen van hen hoopten een geestelijk geheim op te vangen dat hun leven vooruit zou helpen. De voorganger begon de bijeenkomst met een vleiende introductie, waardoor ik me zichtbaar ongemakkelijk voelde. Ik voelde dat ik weer even met beide benen op de grond moest komen te staan. Mijn eerste woorden waren: 'Goedenavond. Mijn naam is Paul en ik ben een uitschot.'

Zenuwachtig gelach vulde de ruimte. De voorganger keek bezorgd, zich afvragend wat zou komen. Misschien dacht hij dat mijn openingszin een nieuw soort spreektechniek of omgekeerde psychologie was, maar al snel realiseerde hij zich dat ik gewoon de waarheid sprak. Na meer dan vijftientig jaar de Heer Jezus in veel landen gediend te hebben, schaamde ik me er niet voor mijn leven te bekijken op dezelfde manier als de apostel Paulus, die schreef: 'Wij zijn het uitschot van de wereld, het uitvaagsel van de mensheid.' (1 Korinthe 4:13).

Aangezien ik weet dat ik in mijzelf absoluut niets heb om over op te scheppen, is er een ander onderdeel van mijn verhaal dat ik graag deel. Een groot wonder vond plaats in mijn leven toen ik nog een tiener was. Volkomen onverwacht ontmoette ik Iemand die mij van binnenuit veranderde en mijn leven een krachtig gevoel van doel en richting gaf. Zijn Naam is Jezus Christus.

Zo'n vijftien jaar geleden moedigden vrienden die bekend waren met mijn verhaal me aan om een boek te schrijven, zodat anderen geïnspireerd konden worden. Ik aarzelde, niet in het minst omdat mijn risicovolle werk van mij vereist dat ik een laag openbaar profiel onderhoud. Jarenlang duwde ik alle gedachten om een autobiografie te schrijven weg en concentreerde ik me op mijn werk.

In 2013 realiseerde ik me dat vijftientig jaren waren verstreken sinds ik voor het eerst begon in christelijke bediening. In diezelfde periode wilden verschillende mensen weten hoe onze organisatie was opgericht en vroegen ze ons welke principes onze groei door de jaren heen hadden gestimuleerd. Nadat ik een aantal van die vragen had ontvangen, begon ik God nog ernstiger te zoeken over de vraag of ik mijn verhaal moest delen of niet. Geleidelijk werd het duidelijk dat de tijd was gekomen om mijn autobiografie te schrijven. Ik ben dankbaar dat ik het met u mag delen, en ik hoop dat de levende God het gebruikt om u te bemoedigen op uw eigen levensreis.

William Carey, die de bijnaam ‘vader van de moderne zending’ had, was eens gevraagd om het geheim achter zijn decennia van vruchtbaar zendingswerk in India te delen. Carey antwoordde: ‘Ik kan ploeteren. Ik kan volharden in elke voortdurende inspanning. Hieraan heb ik alles te danken.’

Biografieën beschrijven meestal de hoogtepunten van iets wat zich over tientallen jaren in iemands leven heeft ontvouwd, en lezers kunnen daardoor het vertekende beeld krijgen dat elke dag opwindend was. De werkelijkheid daarentegen is dat een groot deel van mijn leven en bediening, net als dat van William Carey, heeft bestaan uit ‘getrouw ploeteren’.

Ik ben erg dankbaar dat ik bijzondere dingen heb mogen zien in mijn avontuur met God, maar denk alstublieft geen moment dat ik speciaal ben of dat ik iets verdienstelijks heb bereikt door mijn eigen kracht of kennis. Al het nuttige dat uit mijn leven is voortgekomen, is het directe gevolg van Gods genade en barmhartigheid voor mij in Jezus Christus.

Laat Jezus alle eer ontvangen, want Hij alleen is waardig.

HOOFDSTUK 1

DE MAN MET EEN HALF BREIN

MEI 2013

In de avond van 29 mei 2013 ging ik naar bed. Na een goede nachtrust voelde ik me de volgende ochtend bij het ontwaken duizelig. Toen ik probeerde op te staan, ontdekte ik dat ik niet kon staan of lopen. Mijn linkerhand was gevoelloos en ik begreep dat er iets ernstigs aan de hand was.

Mijn vrouw Joy belde een ambulance en korte tijd later werd ik in twee en een half uur over hobbelige en winderige wegen naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gereden. Ik kon alleen bedenken wat Joy en onze twee jonge zoons, Dalen en Taine, doormaakten terwijl ze met de auto volgden, onzeker over wat er achterin de ambulance met mij gebeurde.

Bij aankomst in het ziekenhuis werd ik naar binnen gereden en kreeg ik een CT-scan. Na een tijdje kwam een dokter met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht het nieuws brengen: 'Meneer Hattaway, u hebt een grote beroerte doorgemaakt. Het spijt me dat ik u moet mededelen dat uw halve brein dood is en de linkerkant van uw lichaam verlamd is.'

Mijn eerste gedachte na het ontvangen van deze akelige diagnose was: 'Dit is geen probleem voor Jezus! Lazarus' brein was volledig dood, maar de Heer heeft hem volledig genezen en opgewekt!' Ik wist dat mijn situatie vanuit medisch oogpunt verschrikkelijk was, maar Jezus werkt op een bovennatuurlijk niveau en Hij gaf aan: 'Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.' (Lucas 18:27).

Ik heb altijd het vermogen gehad om de zonnige kant van veel situaties te zien, dus met mijn rechter wijsvinger gebaarde ik de dokter om dichterbij te komen. Hij leunde voorover en ik vertelde hem: 'Maakt u geen zorgen, dok. Als ik enkel een half brein over heb, geeft dat me nog steeds een voordeel boven veel mensen!'

Hoewel ik mijn gevoel voor humor in de volgende dagen behield, moest ik mijn eigen sterfelijkheid onder ogen zien. Hoewel ik al snel een nieuwe waardering voor de broosheid van het leven kreeg, leven de meeste mensen alsof ze nooit zullen sterven, zonder te beseffen dat ze slechts een hartslag, een bloedprop of een ongeluk verwijderd zijn van het staan voor de rechterstoel van de Almachtige God. De Bijbel zegt: 'Niets van wat geschapen is blijft voor Hem verborgen, alles is onverhuld en volkomen zichtbaar voor de ogen van Hem aan wie wij rekenschap moeten afleggen.' (Hebreeën 4:13).

Jezus leerde: 'Want als jullie anderen hun misstappen vergeven, zal jullie hemelse Vader ook jullie vergeven. Maar als je anderen niet vergeeft, zal jullie Vader jullie je misstappen evenmin vergeven.' (Matteüs 6:14-15). Als het mijn tijd was om te sterven, wilde ik niet voor mijn Maker moeten verschijnen met enige onvergeeflijkheid of bitterheid in mijn hart. Ik maakte in gedachten een lijstje van mensen die ik moest vergeven en bad voor elk afzonderlijk.

Het was een cruciale periode in mijn leven, toen ik daar in het ziekenhuisbed lag en de linkerkant van mijn lichaam niet kon bewegen. Op de een of andere manier was het tegelijk afschuwelijk en heerlijk. Terwijl ik in de stilte van de nacht naar mijn audiobijbel luisterde, begon het geloof in mijn hart op te wellen en drukten mijn lippen uit wat van binnen opborrelde. Ik vroeg de zuster om mijn deur te sluiten, omdat ik wat privacy wilde. Terwijl ik mijn ziel uitstortte voor de Levende God, citeerde ik de Schrift hardop: 'Aan U, God, heb ik geloften gedaan, met dankoffers wil ik U betalen, U hebt mijn leven aan de dood ontruikt, mijn voet voor struikelen behoed. Nu kan ik wandelen onder Gods hoede in het licht van het leven.' (Psalm 56:13-14).

Een diepe openbaring vervulde mijn ziel dat het niet mijn tijd was om te sterven! Mijn werk op aarde was niet af en God had veel meer voor mij om te doen. Vanuit mijn bed verklaarde ik: 'Ik zal niet sterven,

maar leven en verhalen van de daden van de HEER.' (Psalm 118:17).

In de eerste dagen na de beroerte kon ik me maar een paar minuten achter elkaar concentreren voordat mijn brein rust nodig had. Hoewel het ziekenhuispersoneel het zou hebben afgekeurd als zij het hadden geweten, lukte het mij om laat in de avond, toen alles stil was, mijn laptop uit de tas te pakken en nauwkeurig een e-mail te typen met mijn rechter wijsvinger. Hierin vatte ik samen wat er was gebeurd en vroeg ik om gebed voor mij en mijn gezin. Ik klikte op 'verzenden' en de e-mail werd naar vrienden overal ter wereld gestuurd. Gedeeltelijk stond in mijn bericht:

In de eerste plaats heb ik Jezus lief en schaam ik mij niet om te zeggen dat ik ervan hou om Hem te dienen. Hij heeft richting en waarde aan mijn leven gegeven. Al het goede dat ooit uit mij is voortgekomen, is het werk geweest van Jezus. Ik hoop en bid voor een volledig herstel. Ik geloof niet dat God al klaar is met mij en ik zou ongelooflijk dankbaar zijn als Hij het toestaat dat deze tijd voorbij gaat, zodat ik Hem eenmaal opnieuw mag dienen. Er zijn nog steeds meer dan 5.000 onbereikte bevolkingsgroepen in Azië die ernaar uitzien om Gods plan van redding te horen. We hebben enkel dit leven om hen te bereiken.

Binnen enkele dagen stroomden honderden bemoedigende berichten binnen. De Heer scheen een leger van voorbidders uit tal van verschillende plaatsen bijeen te brengen. Nieuws bereikte me dat talrijke kerkleiders in China en India aan het vasten en bidden waren voor mijn herstel. Ook vertelde een zendingsvriend me dat een samenkomst van 13.000 gelovigen in Zuid-Korea hun conferentie onderbraken om in gebed voor mij te smeken. Voorbidders op diverse plekken, zoals Papoea-Nieuw-Guinea, Rusland, Ethiopië en Amerika, schreven om te zeggen dat zij vanwege mij Gods genadetroon bestormden. Zo onwaardig als ik me voelde over al deze liefde en dit gebed, ging ik als nooit tevoren de onuitsprekelijke zegen proeven om een deel van het wereldwijde Lichaam van Christus te zijn.

Zodra de mensen gingen bidden, ging mijn geest herleven en begon mijn mobiliteit te verbeteren. Een van mijn broers, een niet-christen, belde om mij te spreken. Na een kort gesprek belde hij mijn vrouw om zijn zorgen te uiten, omdat ik ‘veel te blij’ klonk. Hoewel mijn linkerarm en -been verlamd bleven, deed God een groeiend wonder. Elke dag kon ik een beetje meer bewegen.

Toen ik voor het eerst bij het ziekenhuis aankwam, werd ik rondgeleden in een bed. Na een paar dagen ging ik over op een rolstoel. Een paar dagen later was ik in staat om met behulp van een looprek zelf te schuifelen. Het looprek werd al snel vervangen door krukken. De linker kruk hielp niet veel, dus werd deze onder mijn bed gelegd en bewoog ik me door het ziekenhuis op één kruk, erop lettend dat ik dicht bij de muur bleef, zodat ik daar tegenaan kon leunen voor evenwicht.

Opnieuw gingen een paar dagen voorbij en ik besloot dat de enkele kruk een beetje zinloos was. Ik zette hem opzij en begon zonder hulp door het ziekenhuis te lopen, tot grote verbazing van de dokters en zusters.

Misschien was het grootste wonder wel dat mijn geest bijna net zo scherp bleef als voorheen. Mijn spraak was op geen enkel moment aangetast. Ik werd overgeplaatst naar een revalidatiecentrum in een andere stad, waar ik werd meegenomen om een psycholoog te bezoeken. Hij nam me mee door een reeks wiskunde- en geheugentests om te zien hoeveel hersenschade ik had opgelopen. Hij las een complex verhaal en vroeg mij om zoveel mogelijk belangrijke onderdelen van het verhaal in de juiste volgorde te herhalen. Ik herhaalde het volledige verhaal feilloos. Daarna vuurde hij cijferreeksen op me af die ik gemakkelijk optelde en aftrok.

Niet op de hoogte dat werken met getallen altijd mijn sterke punt was geweest, worstelde de psycholoog om mijn antwoorden, die haast even snel uit mijn mond vloeiden als hij in staat was om de vragen te stellen, nauwkeurig te noteren. Uiteindelijk vroeg hij me om 391 te delen door 17. Toen ik hier een paar seconden over nadacht en hem vertelde ‘23’, verscheen er een verwarde uitdrukking op zijn gezicht en beëindigde hij de sessie abrupt.

Op een middag woonde ik een groepsbijeenkomst bij met andere

patiënten die pasgeleden een beroerte en hersenletsel hadden doorgemaakt. Op dat moment zag ik de omvang in van het wonder dat God had verricht in antwoord op de vurige gebeden van Zijn kinderen over de wereld. Het merendeel van de andere patiënten, inclusief sommige die veel jonger waren dan ik, waren er slecht aan toe. Sommigen hadden niet het vermogen om hun hoofd op te tillen of om te spreken. Anderen konden zich hun namen niet herinneren.

Mij werd verteld dat ik ten minste vijf of zes weken in het revalidatiecentrum zou moeten verblijven; echter, na slechts veertien dagen daar, keerde ik terug naar Joy en de jongens, minder dan dertig dagen nadat de beroerte had plaatsgevonden. Hoewel er nog steeds een zware weg naar volledig herstel voor me lag, was ik overstelpt van dankbaarheid voor wat God al had gedaan en overtuigd dat Hij het zou voltooien. De enige uitleg die de dokters en zusters voor mijn indrukwekkende herstel konden vinden, was dat ik ‘veel, veel geluk’ had gehad.

Ik wist dat geluk niets met mijn spoedige vooruitgang te maken had. Het was alles vanwege de macht en genade van Jezus in mijn leven. De Heer heeft eens gezegd van degenen die Hem dienen:

‘Op de dag die Ik voorbereid – zegt de HEER van de hemelse machten – zullen zij mijn eigendom zijn. Ik zal hen sparen zoals je een kind spaart dat je gehoorzaam is. Dan zullen jullie het verschil weer zien tussen rechtvaardigen en wettelozen, tussen mensen die God gehoorzamen en wie dat niet doen.’

Maleachi 3:17-18

De weken en maanden die na mijn beroerte volgden, waren erg moeilijk voor mijn geliefde Joy en onze zonen. Dalen was toen zestien en Taine twaalf. Hoewel God mijn gezondheid teruggaf, was het een vernederende ervaring om het revalidatieproces door te maken. Ik moest eenvoudige dingen opnieuw leren, zoals hoe je naar badkamer gaat, hoe je je scheert en hoe je groenten snijdt zonder je vingers eraf te snijden. In het begin kon ik nauwelijks met het batje de bal raken, maar langzamerhand kwam mijn hand-oogcoördinatie terug, totdat ik in staat was om in

lange wedstrijden mee te spelen, waarin de bal in een razend tempo over het net heen en weer vloog. In feite werd ik een veel betere tafeltennis-speler na de beroerte dan ik daarvoor was geweest!

* * *

Verschillende maanden waren voorbijgegaan sinds de beroerte en ik voelde een vreemde gebrokenheid in mijn ziel. Mijn hart hunkerde er-naar om onder de mensen te zijn tot wie God mij had geroepen te die-nen, dus boekte ons gezin op mijn aandringen een vlucht. Enkele dagen later werden we met ongeveer twintig andere mensen in een kabelbaan-wagon gepropt, gingen langs een bergwand omhoog en overzagen de Indische Oceaan.

Onder onze medepassagiers waren twee moslimvrouwen uit Bangla-desh, gekleed in traditionele kleding met zilveren sieraden langs de ran-den van hun bruine jurken. Naast hen was een Indonesisch gezin van het eiland Sumatra – een van de meest fascinerende plaatsen ter wereld en het vaderland van tientallen moslim- en animistische stammen. An-dere reizigers waren Chinese, Indische en Thaise toeristen, een stel van Nepal dat op huwelijksreis was en een Tibetaanse monnik uit het hart van de Himalaya.

Geen dokter zou de drukte van Azië hebben aanbevolen als de ideale plek vinden om aan te sterken na een ernstige beroerte, maar tranen welden op in mijn ogen toen ik mij realiseerde dat mijn hart weer vredig was. In de volle kabelbaanwagon liep mijn hart die dag over van erken-telijkheid voor Jezus, de Grote Geneesheer. Voor het eerst in maanden waren mijn lichaam, hart en verstand allemaal één. Ik was thuis, waar ik hoor, tussen de mensen van wie ik hou.

HOOFDSTUK 2

EEN VERSPILLING VAN ZUURSTOF

De jaren zestig waren een onrustig decennium voor een groot deel van de wereld. Rassenrellen plaagden de Verenigde Staten en de Vietnamese Oorlog escaleerde, waarbij 1968 beschouwd wordt als het bloedigste jaar van het conflict. Dit speelde zich af in een wereld die de adem inhield en hoopte dat de Sovjet- en Amerikaanse supermachten genoeg zelfbeheersing zouden tonen om de mensheid niet uit te wissen onder een stortvloed van nucleaire paddenstoelwolken.

De meeste mensen die aan de onderkant van de wereld, in het slaperige Nieuw-Zeeland, woonden, wierpen nauwelijks meer dan een nieuwsgierige blik op de wereldgebeurtenissen. Het leven was eenvoudig in een land dat zo'n twee miljoen inwoners, maar meer dan veertig miljoen schapen telde. Wol- en vleesprijzen stonden voorop in de gedachten van mensen. Na de landing kondigde een Australische piloot vrolijk aan: 'Dames en heren, we zijn in Nieuw-Zeeland aangekomen. Zet alstublieft uw horloges veertig jaar terug!'

In oktober 1968, nog negen maanden voordat mensen voor het eerst de maan bewandelden, namen Des en Valda Hattaway de taxi naar het ziekenhuis in de grootste stad van Nieuw-Zeeland: Auckland. Hoogzwanger van haar zesde kind, wuifde de eigenwijze Valda het aanbod van een rolstoel bij de ziekenhuisdeur weg en gaf de voorkeur aan lopen op eigen kracht. Enkele uren later beviel ze van haar derde zoon, Paul. Ik was het laatste kind van mijn ouders. Jaren later vertelde mijn moeder, die altijd een sterk gevoel voor humor bezat, me gekscherend: 'Toen jij geboren werd, dachten we eraan om je 'Day' te noemen.'

Ik keek haar verbaasd aan en vroeg wat ze bedoelde. Ze antwoordde: 'Nou, toen jij ter wereld kwam, zeiden we: 'Let's call it a day.'"

In latere jaren zou ik talloze christelijke biografieën lezen. Veel auteurs vertellen over het goddelijke familie-erfgoed waaruit ze voortkwamen, met zegeningen die van generatie op generatie doorgingen en een stevig fundament vormden dat God gebruikte om hen in de bediening te brengen.

Mijn verhaal is er daar niet een van.

Mijn moeder, afstammend van een Maori en daarom bruingetint, ontmoette en trouwde met mijn vader, een blanke Europeaan. Eeuwenlang hadden mijn voorouders idolen aanbeden en geleefd in erge slavernij en geweld. Toen de eerste protestantse zendelingen in Nieuw-Zeeland aankwamen, werden ze geconfronteerd met machtige duistere krachten.

In 1865 werd de Duitse zendeling Carl Völkner, in een plaats genaamd Opotiki, door de lokale Maori onthoofd, die vervolgens zijn oogbollen uitrukten en opaten.

Na de middelbare school te hebben afgerond in een landelijk deel van het Noordereiland van Nieuw-Zeeland, kreeg mijn moeder haar eerste baan in de hoofdstad Wellington. Haar ouders waren strikt op de regel en eisten dat zij met alle belangrijke feestdagen naar huis zou komen. Mijn moeder kocht een treinkaartje om Wellington in de middag van 24 december 1953 te verlaten, zodat zij vroeg de volgende morgen in haar geboorteplaats zou aankomen, op tijd voor kerst.

In de avond van de 23e ging mijn moeder echter met haar vrienden uit om te drinken en te dansen. De feestvreugde en de daaropvolgende kater zorgden ervoor dat zij zich versliep en de trein miste. Terwijl ze zich zorgen maakte over de gevolgen als haar ouders ontdekten dat ze met kerst niet thuis zou zijn, ontvouwde zich een buitengewone reeks gebeurtenissen die haar zorgen onbeduidend maakte.

Kort na tien uur 's ochtends, toen de trein die mijn moeder had gemist noordwaarts over het Centrale Noordereiland reed, zorgde een vulkaanuitbarsting ervoor dat de wand van een groot kratermeer instortte. Het water stroomde langs de bergwand omlaag en verwoestte een brugpijler, slechts enkele minuten voordat de trein in het donker van de nacht zou aankomen. De locomotief en de eerste zes wagons stortten

van de brug in de laaggelegen rivier, waardoor 151 passagiers omkwamen. De tragedie werd bekend als de Tangiwai Ramp.

Het is verbazingwekkend hoe gebeurtenissen in ons leven en besluiten die we nemen een grote kettingreactie kunnen veroorzaken die invloed heeft op toekomstige generaties. Als mijn moeder de nacht ervoor niet was uitgegaan, zou ze waarschijnlijk omgekomen zijn in de ramp. Ik zou niet geboren zijn en geen van de gebeurtenissen die in dit boek zijn opgenomen, zou plaatsgevonden hebben.

Op mijn dertiende ging ik naar een middelbare school voor jongens. De meeste van mijn klasgenoten kwamen uit Polynesische gezinnen die laag op de sociaaleconomische ladder stonden. Veel van mijn klasgenoten waren zonen van immigranten van de Pacifische Eilanden, zoals Samoa, Tonga en Fiji. Het waren grote jongens die op hun dertiende of veertiende al boven de leraren uittorenden.

Hoewel ik in deze tijd net mijn zoektocht naar de waarheid was begonnen, twijfelde ik er niet aan dat God bestond. Het was ronduit duidelijk voor mij. Als ik de rust van een zonsondergang zag of de grootsheid van een onweersstorm, leek het me dwaas om te denken dat we van apen afstamen of dat het leven was begonnen als een klomp algen op de oceaanbodem!

Op een dag in de klas moesten we opschrijven wat we met de rest van ons leven wilden doen. Elk antwoord werd voorgelezen door de lerares. Sommige studenten wilden wetenschappers worden, andere accountants en één droomde ervan om een drummer in een rockband te zijn. Toen de lerares mijn antwoord las, verscheen er een grijns op haar gezicht en zei ze spottend: 'Hattaway zegt dat het hem niet uitmaakt wat hij doet, zolang hij maar gelukkig is!'

Mijn lerares besloot om me verder onder druk te zetten. 'Je zult het er vast mee eens zijn dat gelukkig zijn voortkomt uit het hebben van een goede carrière en een comfortabele levensstandaard,' daagde ze uit. 'Neel' antwoordde ik. 'Geluk komt niet van materiële bezittingen, maar van binnenuit. Ik zou liever een gelukkige toiletschoonmaker zijn dan een sombere miljonair.'

Op aanmoediging van de lerares barstte de hele klas in daverend

gelach uit. In latere jaren waren er momenten dat mijn toiletschoonmakertheorie op de proef werd gesteld en ik vond het absoluut waar!

Mijn jaren op de middelbare school werden steeds moeilijker. Het voelde als een grote gevangenis en ik had met de meeste vakken moeite. Hoewel ik mijn best deed, kon ik vaak gewoon niet begrijpen wat er werd uitgelegd, vooral bij de bètavakken. Het duurde niet lang of mijn zelfvertrouwen was volledig vernietigd en ik begon school te verachten toen elke dag een stressvolle strijd werd.

Veel van mijn docenten geloofden niet dat ik echt moeite had met leren. Ze namen aan dat mijn gebrek aan vooruitgang kwam door een slechte houding en dat mijn schoolwerk me niets kon schelen. Mijn Engelse docent besloot dat ik een hopeloos geval was en gooide mij er voor twee volledige trimesters uit. Elke dag schopte ik een bal rond het veld, terwijl de rest van mijn klasgenoten studeerden.

Engels was een vak dat ik niet begreep, maar ik genoot van het creatieve proces van het schrijven. Aan het eind van het jaar werden de landelijke examens gehouden. Vanwege mijn afwezigheid in de klas voor twee derde van het jaar had ik geen van de onderwerpen bestudeerd als voorbereiding op de toets. Tot grote ontsteltenis van mijn leraar scoorde ik 77 procent op het landelijke examen en eindigde ik als tweede van mijn klas.

De uitdagingen waarmee ik op school geconfronteerd werd, waren niet verwonderlijk gezien de erbarmelijke toestand van mijn leven thuis. Mijn vader was een hardwerkende en eerlijke man, maar hij was, net als velen van zijn generatie, emotioneel afstandelijk. Ik herinner me niet één keer dat mijn vader mij of mijn broers en zussen vertelde dat hij van ons hield of dat hij ons knuffelde. Wat ik me wel herinner, zijn de regelmatige harde slagen die hij met zijn riem gaf. Vaak was ik na een pak slaag letterlijk bont en blauw.

Ons gezinsleven was redelijk stabiel geweest, maar tegen de tijd dat ik naar de middelbare school ging, veranderde alles drastisch. Een van mijn broers en een van mijn zussen experimenteerden met drugs en een vloedgolf van kwaad overspoelde hen en beïnvloedde ons hele gezin ongunstig. Het leven van mijn zus liep uit de hand. Ze werd officieel ge-